

A KÉPVISELŐTESTÜLETI ÜLÉSRŐL

Plébániánk képviselőtestülete október 19-én ismét ülésezett.

1 fő kivételével mindannyian jelen voltunk, Tóni atya meghívására Hátori Gergely főkántor is részt vett a találkozón.

A közös ima után beszámoltunk az elmúlt 1 hónap történéseiről. Ezt követően sorra vettük az előző időszak programjait, eseményeit: Ars Sacra fesztivál, Irgalmasság konferencia, a Regnumiak és cserkészek közösen eltöltött napja. A Kolping Szövetség 25 éves jubileumának megünnepléséről Blahó József, a KÉSZ programjairól pedig Galgóczi Gábor számolt be.

December 8-án nyitja meg a Szentatya az Irgalmasság évét, missziós üzenetéből olvasta fel sorait Tóni atya, kiemelve az evangelizáció lényegét. Tanúságtételre hív mindenkit, hiszen arra van szükség, hogy tetteinkkel, szavainkkal tegyünk bizonyosságot kereszténységünkről. Legyen ez jelen munkánkban, keressük az erre való elindulás lehetőségét nap, mint nap.

A következő időszakban, minden hó 4. hétfőjén, az esti mise után előadás lesz templomunkban. Az elsőt Bartha Angéla szociális testvér tartja Irgalom, hűség és megtérés címmel.

Ezt követően sorra vettük a képviselőtestület munkacsoportjainak beszámolóit. Konrád Ágnes testvérünk ismertette az iskolai hitoktatás helyzetét, nehézségeit, Békésiné Tulipán Ágnes vázolta a plébánia felújítási munkáinak körülményeit, végül Landesz Gyula kéréseit, javaslatait hallgattuk meg a liturgikus feladatokkal kapcsolatosan, melyre megoldásokat találtunk.

Az adventi Triduum időpontja december 13-15-ig került kitűzésre, Székely János püspök atya fogja tartani.

Az ülést imádsággal és névnaposunk köszöntésével zártuk.

NBA

ZARÁNDOKÚT KÁRPÁTALJÁRA (2015. október 23-25.)

Köszönöm Tóni atyának, hogy megbízott a számomra oly nehezen teljesíthető feladattal: beszámolót készíteni a címben leírt eseményről. Sokat utazom, de még soha nem készítettem naplót. Kérem tehát a Kedves Olvasó megértését, hogy nem az út eseményeinek pontos tér és időbeli krónikájáról, hanem csapongó stílusban annak hangulatáról próbálom tájékoztatni.

Az atya a rózsafüzér imába illesztett bibliai titkokat mesélt és énekekkel kérte magyarok Nagyasszonyának pártfogását, így rogtunk célunk felé. Én közben arra gondoltam pontosan ötvenkilenc éve e napon vette kezdetét a kommunista diktatúra bukása, hogy aztán néhány nap szabadság után még hosszú évekre visszatérjen. Az akkori eseményekkel kapcsolatban is sok titok maradt a mai napig. A magyar nép hitét és szabadságszeretét azonban semmilyen titkos hatalom nem tudta megölni.

A határon kétórányi pihenő várt ránk, amelyről később kiderült a barátságosabb időtartamok közé tartozik.

A Beregszászi Katolikus Templomban tartott szívélyes fogadtatás után a környék templomainak misével kombinált megtekintése, és a nagyszülősi Ferences Rendházában tett séta követte.

Másnap elérkeztünk egy másik nagy titok emlékművéhez, a vercekei hágóhoz. Az utóbbi időben egyre több alternatíva merült fel a honfoglalással kapcsolatban. Bárhogyan is történt, jó, hogy van egy hely, ahol emlékezhetünk a költő szavaira: „Őseinket felhozád Kárpát szent bérére”

Az emlékműhöz vezető utolsó meredek szakaszt mindenki gyalogosan tette meg, ez különösen a már nehezebben járó idősebeiktől volt szép teljesítmény. Ezt követően ezen a „szent” helyen egymás kezét fogva énekeltük el a világ legőszintébb, legszébb himnuszát: „Isten áldd meg a magyart!”

Ezután Szojva és Munkács következett. Szojván a szovjet diktatúra áldozatainak állított emlékművet, Munkácson a várat és a

város központját tekintettük meg. A városban egymás melletti templomokban különböző rituálék szerint zajlottak a szertartások, ez is mutatja a hely etnikai sokszínűségét. Erről a pluralitásról a részünkre adott fogadáson Majnek Antal püspök atya és hű segítője Margit néni a 90 éves fiatalasszony is tájékoztatott. Érdekes munkácsi sajátosság, hogy a különböző nemzeti-ségű lakosságot soha nem sikerült egymás ellen fordítani egyik uralkodó politikának sem.

Utolsó nap Beregszászon Tóni atya misét celebrált. Erről sajnos nem tudok beszámolni, mert vendéglátóimnak a test kiszáradását megelőző, szerető kezelése még a szentmise kezdetekor is tartott, emiatt már csak a végére érkeztem oda.

A városban tett séták során rengeteg kóbor kutyával találkoztunk. Ők általában elég jól tápláltak, szelíd habitusúak, mert a lakosság valamilyen közösségi formában gondoskodik róluk.

A 3 napos dinamikus, változatos program az ukrán – magyar határon néhány órás várakozással végződött. Ez alatt mindenki kipihente magát, és teljesen frissen ékeztünk meg éjjel tizenegy körül a Horváth Mihály térre. Gyuri sofőr kicsit elálmosodott, de elmondta, nyitott szemmel is tud aludni, és ez még mindig biztonságosabb, mint ébren vezetni, de csukott szemmel.

Nincsenek véletlenek. Mindent az Úr intéz. Velünk volt. Köszönjük!

Bodoni György

MARADJATOK MEG A SZERETETEMBEN

Michels Antal atyával, a Budapest-Józsefvárosi Szent József Templom plébánosával beszélgettünk.

Meséljen gyermekéveiről. Vallásos családban nevelkedett?

Mondhatni, igen. Budapesten születtem és a ferencesekhez jártam templomba. Gyermekkoromban volt a családkba egy fajta minimalizmus, hogy mi az, amit teljesíteni kell katolikusként. A mi családkunk valahogy mindig az evangélium felolvasásakor érkezett a misére és áldozás után távozott. Érdekes időszak volt ez az életemnek. A Tövis utcai templomi emlékeimből, talán a falakon lévő freskók gyönyörűsége maradt meg a legjobban. A modernet és az újat úgy tudták ötvözni ezek a képek, hogy gyermekként ez igen mélyen hatott a lelkemre. Közösségi életet viszont nem igazán éltem. Egyszer aztán a nagynéném a kezembe adta, Michel Quoist: Így élni jó című könyvét. A könyv elolvasása után, feltettem magamnak a kérdést, hogy mi az ami igazán fontos az életemben. Az fogalmazódott meg bennem, hogy az igazi forrás a szeretet, a barátság és az testvériség. Akkoriban a JóIstent a szekrényem tetején hagytam összecsomagolva és úgy gondoltam, egyszer majd kibontom.

Mi az ami miatt mégis kibontotta?

Elmesélem a történetet. Egy barátom elhívott Zugligetbe egy hittanórára. A pap pedig a szeretetről, a barátságról és a testvériségről tanított, s annak forrásáról az élő Istenről. És ehhez kapcsolódik, hogy az atya, Kozma atya, megszólított és a közösség is szeretettel fogadott. Mintha csak nekem szólt volna a tanítás. Éreztem, hogy megszólított az Úr és általa a közösség is. Ez olyan rapid sebességgel történt, amire gyors reakció volt a válasz is. Erre egyszerűen nem lehetett nemet mondani. Ahhoz a Szentírás részlethez tudnám hasonlítani, mikor a gazdag ember talál egy igazgyöngyöt, s eladja mindenét azért, hogy az az egy szem gyöngy az övé lehessen. Ezután elkezdtem a közösségbe járni, s mélyebben megélni a hitemet.

Az erős Isten élmény után egyenes út vezetett a teológiára?

Nem, azért volt egy kis kitérőm. – mosolyodik el Antal atya. A Trefort Gimnáziumban érettségiztem ezután pedig kitanultam a szakácmesterséget. Utána a Vendéglátóipari Főiskolán diplomáztam, majd kilenc évet a szakmában dolgoztam. Több híres és neves szállodának lehettem a szakácsa. Többek között Margaret Thatcher, Olof Palme, Kádár János is evett az általam készített ételekből. Akkoriban minden jel arra mutatott, hogy én

valamelyik exkluzív szálloda főszakácsaként megyek majd nyugdíjba. De a Mennyei Atya máshogyan alakította az életemet. Úgy is mondhatnám, akkoriban az én asztalomnál, most pedig az Úr asztalánál vendégelem meg az embereket.

A jól menő karrier kellős közepén, mégis hogyan jött Antal atya életébe a papi hivatás utáni vágyakozás?

1989 őszén történt, amikor is egri kispapok érkeztek hozzánk. Akkori plébánosom, Imre atya kérte, hogy maradjunk még a szentmise után egy kicsit beszélgetni a papnövendékekkel. Érdekes módon én nem igazán akartam már ott maradni, de az egyik barátom invitálásra aztán mégis igent mondtam. A közös beszélgetés során Imre atya mindenkiről mondott pár mondatot a kispapoknak. Amikor rám került a sor, csak annyit tett hozzá, hogy gondolkozzak el a papi hivatáson. Mondhatom nagyon meglepődtem, hiszen a papság kérdése e mondat előtt sohasem merült fel bennem. Ezután az este után sokat gondolkodtam, hogy mit is szeretnék én valójában kezdeni az életemmel. Fel tettem magamnak a kérdést, hogy mi a fontosabb: a család vagy a papság? Aztán rájöttem, hogy mindkettőben kimondhatatlanul nagy érték van. Egy kétkarú mérleg jelent meg előttem, s ennek a mérlegnek mindkét oldala nullára állt be. Ez számomra azt jelentette, hogy én ebben a kérdésben nem dönthetek. Ekkor eszembe jutott Imre atya, aki mint Isten embere hívott meg a papi hivatásra, tehát nincs mitől félnem.

Ha jól veszem ki, a hivatás kérdésében is gyorsan döntött.

Igen, valóban így történt. 1990-ben már jelentkeztem is a teológiára. Hat évvel később pedig az Esztergomi Érseki Szemináriumban végeztem. Még most is jó szívvel emlékszem vissza azokra az évekre. Az ott kialakult közösség, a beszélgetések meghatározták a lelki identitásomat. 1996-ban szenteltek pappá. Papi jelmondatomnak a következő idézetet választottam: „Maradjatok meg a szeretetemben”.

Pappá szentelésemet követően, egészen 1999-ig a budapesti Rózsák terén, az Árpád-házi Szent Erzsébet plébánián voltam káplán, Spányi atya mellett. Aztán Esztergomba helyeztek, s 2008-ig a Szent Péter és Szent Pál belvárosi plébánián szolgáltam. Ez idő tájt kerültem kapcsolatba a verbitákkal, s még az is megfordult a fejemben, hogy csatlakozzam a rendhez. A misszió és evangelizáció közel állt hozzám, de aztán mégis csak visszatértem az egyházmegyébe. Egy esztendőre a Budapest-Kelenvölgyi Szentháromság plébánián láttam el papi feladataimat.

Antal atya életében következett egy újabb meghatározó állomás. Elmesélné nekünk hogyan került 5 évre Kárpátaljára?

Majnek Antal püspök és Pogány István atya 2008 karácsonya előtt meghívtak egy adventi triduum tartására. Szép emlékekkel feltöltkezve én akkor visszatértem Magyarországra. Aztán 2009-ben Pogány István atya újra felhívott, hogy lenne e kedvem Kárpátalján szolgálni. Emlékszem, szinte gondolkodás nélkül igent mondtam a hívására. Így kerültem Munkácsra, ahol két évig kisegítő lelkészként, a Szent István líceum lelkivezetőjeként tevékenykedtem. Utána következett Beregszász, ahol már plébánosi feladatok vártak rám. Családközösségek, hittan-csoportok alakultak ki, mondhatom igazi egyházközösségi élet zajlott nálunk. De a Jólsten öt esztendő után újabb állomásra hívtott...

Mindannyiunk nagy örömeire 2014 augusztusa óta ismét Magyarországon szolgál.

Igen, a Budapest-Józsefvárosi Szent József plébánia minden napjait vezetem. Még évekkkel ezelőtt a SOTE-n elvégeztem a lelkigondozó szakot, így arra gondoltam, hogy milyen jó volna, ha elindítanánk egy önismereti csoporttáninget. Ezért keddenként összegyűlünk egy kis beszélgetésre. Szerda esténként pedig gitáros misét tartunk elsősorban fiataloknak, amit jó hangulatú közös beszélgetések követnek. Most pedig a plébánia felújításába kezdünk, de itt még nincs vége, mert reményeim szerint, ha elkészült a közösségi ház, a templom tatarozása követ-

kezik. Úgyhogy hála az Úrnak, Józsefvárosban is van még teendő bőven. De hát ez a feladatunk, építenünk kell az Isten országát. Szent Benedek örökérvényű jelmondata jut eszembe: „Tartsd meg a rendet és a rend is megtart téged!”

Lonkay Márta

2016. július 25. és augusztus 1.között tartják a katolikus ifjúsági találkozót Krakkóban

Hívjuk az ön gyermekét is! A találkozó költsége **40.000 Ft**, melyet 10 + 1 havi részletben szedünk be a jelentkezőtől. Szeptembertől júniusig 3000 Ft-ot havonta, majd júliusban 10.000 Ft-ot kérünk a szülőktől. A részvételi díj tartalmazza: az utazás költségét, a szállást, az étkezéseket (reggeli, ebéd, vacsora), a biztosítást, a közlekedési jegyek, a zarándokcsomag (póló, táska, sapka stb.) árát. Jelentkezés és infó Bese Gergő atyánál (besefergo@gmail.com)